

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1061/24
28.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичног поступку против окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду 10.К.бр.617/23 од 09.07.2024. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 28.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду 10.К.бр.617/23 од 09.07.2024. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 10.К.бр.617/23 од 09.07.2024. године, окривљени АА, са личним подацима као у изреци те пресуде, на основу члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези са ставом 1 КЗ. Наведеном пресудом, на основу члана 258 став 3 ЗКП, оштећено предузеће "...” д.о.о. ..., се упућује да истакнути имовинско-правни захтев према окривљеном оствари у парничном поступку. На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка из члана 261 став 2 тачке 1-6 ЗКП, нужни издаци окривљеног и награда браниоца и пуномоћника (члана 103 став 3 ЗКП), као и награда вештака, падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битних повреда одредаба кривичног поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези са ставом 1 КЗ и осудити га на казну по закону.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Поповић, изјавио је одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу као неосновану и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Наиме, окривљеном АА се оптужним актом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду ставља на терет да је дана 29.11.2010. године у ..., у ... у ..., као одговорно лице, основач и власник привредног субјекта “...” д.о.о. ..., који на основу уложених средстава фактички обавља послове управљања и вршења делатности правног лица, искоришћавањем тог свог положаја, правном лицу чији је власник, прибавио противправну имовинску корист, свестан свог дела чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, при чему је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, тако што је неосновано попунио и пустио на наплату меницу број ... на износ од 34.500.000,00 динара, а која меница је била бланко гаранција предузећа “...” д.о.о. ..., раније предата предузећу “...” д.о.о. ..., за преузету робу – нафтне деривате, иако је знао да обавезе предузћа “...” д.о.о. ..., према предузећу “...” д.о.о. ..., на дан пуштања менице износе 3.770.489,97 динара, па тако довео у заблуду одговорно лице у ..., код које се води текући рачун оштећеног привредног друштва, да по основу меница са текућег рачуна оштећеног “...” д.о.о. ..., на текући рачун “...” д.о.о. ..., неосновано пренесе износ од 15.505.578,02 динара, у односу на стварни дуг и да за преостали износ блокирају рачун оштећеног предузећа, на који начин је прибавио предузећу “...” д.о.о. ..., противправну имовинску корист у напред наведеном износу, док у преосталом делу напред наведеног износа од 30.717.713,38 динара новац није пребачен, јер је рачун оштећеног предузећа “...” д.о.о. ..., пребацивањем горе наведеног износа доведен у блокаду, за који износ пребачених новчаних средстава је нанео штету предузећу “...” д.о.о. ..., а свом привредном друштву прибавио имовинску корист, при чему је код окривљеног постојала намера за прибављање и преосталог дела новчаног износа назначеног у меници.

Побијајући првостепену пресуду, жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду оспорава се њена правилност и законитост тако што се истиче да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противуречни, као и да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је нашао да изведеним доказима није доказано да је окривљени АА извршио кривично дело које му се ставља на терет. С тим у вези, жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду се истиче да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је закључио да није

доказано да је окривљени АА довео у заблуду одговорна лица у ..., када је дана 29.11.2010. године, тако што је неосновано попунио и пустио на наплату бланко меницу број ... на износ од 34.500.000,00 динара, иако је знао да стварни дуг предузећа "... " д.о.о. ..., према предузећу "... " д.о.о. ..., износи 3.770.489,97 динара, иако окривљени није спорио да је тог дана пустио предметну меницу, те чињеницу да је његова фирма "... " д.о.о. ..., у тренутку пуштања менице била члан друштва "... " д.о.о. ..., и то према уговору од дана 16.08.2010. године, те је исти морао знати колики је стварни дуг предузећа "... " д.о.о. ..., према предузећу "... " д.о.о. ... Такође, првостепени суд није поклатио веру исказу оштећеног ББ, који је на јасан и недвосмислен начин навео да је претходно предузеће "... " д.о.о. ..., постало већински члан друштва "... " д.о.о. ..., да је спорна бланко меница из 2005. године и да је иста издата као гаранција за испоруку нафтних деривата, коју је тада "... " д.о.о. ... испоручивао предузећу "... " д.о.о. ..., да исти није имао претходни договор са окривљеним, који је то тврдио приликом саслушања, а што је потврђено и исказом сведока ВВ, која је такође навела да зна да је спорна меница пуштена на много већи износ од реалног.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима, према оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно поступио када је окривљеног АА, применом одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе, с обзиром да током поступка није доказано да је окривљени учинио кривично дело за које је оптужен. До оваквог закључка првостепени суд је дошао правилном оценом изведених доказа, цењених како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, дајући за своје чињенично-правне закључке довољно јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Правилном оценом одбране окривљеног АА, у вези са другим изведеним доказима у доказном поступку, и то у вези са исказом сведока штећеног ББ и оштећене ВВ, у делу у ком су се изјашњавали о пословној сарадњи привредног друштва "... " д.о.о. ... и "... " д.о.о. ..., уговора о преузимању дуга и пуштању менице на наплату, исказа сведока ГГ у погледу лица које је уговарало све послове за "... ", а поред тога у сагласности са налазом и мишљењем судског вештака економске струке Радмиле Антонијевић, у делу у коме је навела да је постојао дуг ПД "... " према ПД "... ", правилно је првостепени суд, као неспорно утврдио: 1. да је у предузећу "... " АА био одговорно лице, власник и оснивач, па самим тим и овлашћен за заступање предузећа, односно за предузимање свих радњи у вези са пословањем предузећа, а његова супруга ГГ, директор предузећа, с тим да је све послове са "... " он уговарао и водио, док је супруга само потписала одређене уговоре које су договорили он и ББ; 2) да је пословна сарадња са предузећем "... " доо ... почела 2005. године или 2006. године и односила се на испоруку нафтних деривата, а касније и брашна, те да је током њихове сарадње било кашњења у плаћању од стране "... " и да је постојао дуг предузећа "... ", према предузећу "... "; 3) да су закључили уговоре, па тако и уговор о преузимању дуга, као и да је у ... дана 29.11.2010. године окривљени АА попунио и пустио на наплату меницу број ..., у којој је назначен дуг ПД "... " према ПД "... " у износу од 34.500.000,00 динара, 4) те да је по основу менице на рачун Привредног друштва "... " са рачуна "... " пребачен новчани износ од око 18.000.000,00 динара.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд оценио да током поступка ниједним материјалним или нематеријалним доказом

није извесно утврђено да је окривљени АА као одговорно лице “...” дана 29.11.2010. године, у ..., искоришћавањем свог положаја, наведеном правном лицу прибавио противправну имовинску корист, тако што је неосновано попунио и пустио на наплату меницу број ... на износ од 34.500.000,00 динара, која је била бланко гаранција предузећа “...” доо из ... и раније предата предузећу “...” доо ..., за преузету робу – нафтне деривате, затим да је знао да обавезе предузећа “...” доо ... према предузећу “...” доо ..., на дан пуштања менице износе 3.770.489,97 динара, које су притом различито одређене и да је тако довео у заблуду одговорна лица у ..., да по основу менице са текућег рачуна оштећеног “...” доо, на текући рачун “...” доо ..., неосновано пренесе износ од 15.505.578,02 динара у односу на стварни дуг, при чему ни овај износ не одговара извештајима...и да за преостали износ блокирају рачун оштећеног предузећа, те да је на овај начин прибавио предузећу “...” противправну имовинску корист у напред наведеном износу, а да у преосталом делу од напред наведеног износа до 30.717.713,38 динара новац није пребачен, јер је рачун оштећеног предузећа “...” доо ... пребацивањем горе наведеног износа доведено у блокаду, при чему је на дан пуштања менице рачун оштећеног већ три дана био у блокади, док је износ од 18.595.160,04 динара пребачен на рачун “...”, након 10 месеци од када је предата на наплату у банци, те да је за износ пребачених новчаних средстава нанео штету “...”, а свом привредном друштву прибавио имовинску корист, као и да је код окривљеног постојала намера за прибављање и преосталог дела новчаног износа назначеног у меници.

У конкретном случају, имајући у виду да је предметна меница ..., попуњена у Београду дана 29.11.2010. године по наредби “...” доо на износ од 34.500.000,00 динара, са даном доспелости на дан 29.11.2010. године, за вредност примљену у роби, да је у меницу као трасант без протеста потписало овлашћено лице предузећа “...” ... и да садржи и налог за наплату, те да је у свему била сачињена у складу са Законом о меници, правилан је закључак првостепеног суда да окривљени предузетим радњама није довео у заблуду одговорно лице у банци. *Наиме, имајући у виду да је предметна меница била попуњена у свему у складу са законом, да ју је пратило и менично овлашћење које је потписано од стране издаваоца менице, оштећеног ББ, а што је потврдила и судски вештака Радмила Антонијевић у свом писаном налазу и мишљењу, као и у усменом исказу датом на главном претресу, те како одговорна лица у банци нису овлашћена да цене уписани износ за уплату, већ само да ли меница садржи све елементе потребне за њено извршење које је како је то наведено у свему била сачињена у складу са законом, то не стоје наводи из оптужнице да је окривљени оваквим поступањем довео у заблуду одговорна лица у банци.*

-Надаље, правилно је првостепени суд из доказа изведеним у доказном поступку, те чињеница утврђеним њиховим извођењем утврдио да нису доказани наводи из оптужнице да је по основу тако попуњене и предате менице, са текућег рачуна оштећеног “...” на текући рачун “...” доо ..., неосновано пренет износ од 15.505.578,02 динара у односу на стварни дуг и да се за преостали износ блокира рачун оштећеног предузећа, док у преосталом делу од напред наведеног износа до 30.717.713,38 динара, новац није пребачен, јер је рачун оштећеног предузећа “...” доо ... пребацивањем наведеног износа доведен у блокаду. Ово стога, што је правилно првостепени суд имајући у виду да из потврде о броју дана великвидности НБС, Одељење Крагујевац од 23.10.2012. године произлази да је “...” доо као дужник био у блокади у различитим

временским интервалима и то у периоду од 11.06.2009. године до 24.04.2012. године, а такође да из предметне потврде произлази и да је био у блокади на дан пуштања менице 29.11.2010. године, односно да је почетни период неликвидности 26.11.2010. године, а крајњи период 24.04.2012. године, *па сходно наведеном пуштање менице на реализацију дана 29.11.2010. године није могао да доведе до блокаде рачуна, с обзиром да је рачун предузећа "...", три дана раније већ био у блокади.*

-Такође, оптужницом се окривљеном АА ставља на терет да је пуштањем менице на дан 29.10.2010. године, коју је неосновано попунио на износ од 34.500.000 динара, на рачун ПД "...", неосновано пренет износ од 15.505.578,02 динара у односу на стварни дуг предузећа "...", према ПД "...", који је на дан пуштања менице износио 3.770.489,97 динара, али из налаза и мишљења судског вештака Радмиле Антонијевић од 19.11.2013. године произлази да је стварни дуг износио 3.782.286,62 динара, док је у оптужници наведен износ од 3.770.489,97 динара, при чему се у истом налазу наводи да је од менице неосновано наплаћен износ од 15.505.578,02 динара у односу на стварни дуг, а од наплаћених 19.287.864,64 динара, када се одузме стварни дуг у износу од 3.782.286,62 динара добија се износ од 15.505.578,02 динара као неосновано наплаћен износ, па осим што износ стварног дуга не одговара износу који је наведен у оптужници, имајући у виду да се оптужницом окривљеном ставља на терет и да је пребацивањем горе наведеног новчаног износа рачун предузећа "...", доведен у блокаду и то 29.10.2010. године када је пуштена меница и пребачен новац, а да из извода са текућег рачуна предузећа "...", доо ... који се води код "...", са датумом 25.08.2011. године произлази да су дана 24.08.2011. године на терет "...", доо пренета новчана средства у корист "...", у износу од 17.254.721,86 динара, а из извода са текућег рачуна предузећа "...", доо ... који се води код исте банке са датумом 26.08.2011. године, да су дана 25.08.2011. године на терет "...", доо пренета новчана средства у корист "...", у износу од 1.340.438,55 динара, што простим сабирањем представља износ од 18.595.160,04 динара, а окривљени АА је у својој одбрани навео да се наплатио у износу од око 18.000.000,00 динара, па, имајући у виду наведено, *правилан закључак првостепеног суда да су неосновани наводи оптужнице да је пуштањем менице, и по том основу неоснованим пребацивањем износа од 15.505.578,02 динара са рачуна "...", дошло до блокаде рачуна овог привредног друштва, с обзиром да су средства на рачун "...", пребачена дана 24.08.2011. године и 25.11.2011. године, односно након 10 месеци од када је меница пуштена на реализацију;*

-На основу изведених доказа, правилно је првостепени суд закључио и да је износ дуга који је оштећено предузеће "...", имало према предузећу "...", различито опредељен у налазу и мишљењу судског вештака, и у исказу оштећеног ББ, па тако у налазу и мишљењу произлази да према документу који је назван само уговор који су закључили ПД "...", и "...", дана 17.09.2010. године и у коме се наводи да су уговорне стране сагласне да су уназад у дужем временском периоду у пословним односима и да дужник "...", дугује повериоцу "...", на дан закључења уговора, по основу испоруке робе, са припадајућим дажбинама, каматама и другим давањима, износ од 350.000 евра у динарској противвредности, уз навођење и других уговора, констатује да су по истима утврђене веће обавезе друштва "...", према "...", и то по основу дуга за робу, где разлика између стварног дуга и дуга наведеног у уговору износи 97.704,04 евра и за које не постоји никаква пословна документација, као и обавеза по основу преузетих кредита са каматом, где је разлика између стварно преузетих обавеза по основу кредита и обавеза

наведених у уговору 23.373,23 еура, те да укупно више исказане обавезе, односно потраживања у овим уговорима износе 121.080,27 еура, што у динарској противвредности на дан овере уговора износи 12.781.548,11 динара, те да оваква обавеза прихваћена од стране уговорних страна није реална, а у допунском налазу да не постоји документација за износ од 350.000 еура, већ само за 252.292,96 еура, опредељујући на главном претресу да је на дан 29.11.2010. године дуг друштва “...” према “...” износио 19.004.863,82 динара, при чему у тај дуг није урачунат уговор између “...” и “...” у износу од 10.780.929,10 динара, а то је уговор о преузимању дуга, те да оваква обавеза прихваћена од стране уговорних страна није реална. Уз све наведено, правилно је првостепени суд оценио и да оштећени ББ у свом исказу наводи да је дуговао око 19.000.000,00 динара, па када се има у виду да је у документу који се налази у спису предмета са датумом 27.05.2011. године, који је потписао како оштећени, тако и шеф рачуноводства ДД за предузеће “...”, назначено да су укупне обавезе према предузећу “...” на дан 29.11.2010. године износиле 29.308.786,23 динара, а да је судски вештак, изјашњавајући се на крају свог исказа о овом документу, навео да је привредни субјекат “...” све своје обавезе преузете по уговору евидентирао у оквиру обавеза које се могу конвертовати у капитал и када су то све извели на стање, вероватно је то тих 29.308.786,23 динара, то независно од ових разлика у погледу висине дуга *није доказан навод из оптужнице да је стварни дуг оштећеног предузећа “...” према “...” на дан пуштања менице износио 3.770.489,97 динара;*

-У свим уговорима који су закључени 17.09.2010. године између Привредног друштва “...” и “...”, осим што постоје контрадикторни чланови и предмет уговорних обавеза је различит, односно обавезе из уговора су различито постављене, а посебно трансакције из документа под називом “Измена и допуна уговора о оснивању” и “Одлука о повећању основног капитала”, а у поступку вештачења је затражено од “...”, односно од ББ и ВВ, документација којом потврђују да је бензинска пумпа коју су унели као повећање основног капитала у износу од 2.631 евра припадала њима као физичким лицима, а да је у поднеску адвоката Владимира Дамјановића, заступника ББ и ВВ, наведено да они као оснивачи друштва “...” никада нису имали у приватном власништву пумпну станицу и да никада нису повећали неновчани капитал у износу од 2.631 еура, како то у налазу и мишљењу са допуном наводи судски вештак Радмила Антонијевић, као и у свом исказу на главном претресу, па, с тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио исказ оштећеног ББ да је окривљени АА у име “...” незаконито пустио меницу, као и да није тачно да се са њим о томе договорио и сложио да пусти меницу на износ од 34.500.000,00 динара, имајући у виду природу уговора који су сачињавали и обавезе које су у њима приказали и да су сви уговори од 17.09.2010. године и даље на снази, посебно што је у свом исказу навео да је између њега и окривљеног постојао договор око отплате кредита и да је један од уговора којим је 70% удела ПД “...” пренесен на окривљеног, тј. његову фирму, требало да буде привидан, односно, док се не реше ти проблеми са банком, без правног основа и означавали новчане износе такође без основа и невезано за износе међусобних потраживања, о чему је у свом исказу говорила и судски вештак Радмила Антонијевић, као и у писаном налазу и мишљењу. Такође, из документа “измена и допуна уговора о оснивању” и “одлука о повећању основног капитала” по правилном налажењу првостепеног суда, представљају врхунац бесмислености трансакција, а надаље ни исказ сведока, оштећене ВВ, да је потписивала уговоре везане за пренос удела власништва у “...” и да је то урадила јер је била под притиском од стране АА и ГГ, који

су је упорно звали и да су због тога пренели власништво над "...", а посебно што је у свом исказу навела да никада није потписала никакве уговоре ни са једним предузећем, па тако ни са "...", и да јој није позната висина дуговања, а да је кривичну пријаву поднела након сазнања да је меница пуштена на већи износ, наводећи истовремено да је имала сазнање у вези са пословањем ових друштава и да та сазнања потичу од супруга. Уз све наведено, правилно је првостепени суд оценио исказ сведока ЂЂ, који је навео да је стечајни поступак над стечајним дужником "...", отворен дана 26.04.2012. године и да, према његовим сазнањима и документима, не постоји било какво потраживање ПД "...", према "...", те да је приликом отварања стечаја све узето у анализу, па тако и ова уплата од 18.000.000,00 динара, која је била пре тога, и да су све уплате и исплате уговора били предмет анализе, који исказ је суд прихватио, па је из свих изведених доказа правилно закључио да *попуњавање менице на износ од 34.500.000,00 динара није било неосновано, односно да је окривљени уношењем овог износа ишао за тим да прибави имовинску корист за своје привредно друштво, како му се оптужницом ставља на терет, при чему евентуална разлика у дугованом износу може бити само облигационо-правни однос између ових привредних субјеката, који се решава у парничном поступку.*

С обзиром да основ за осуђујућу пресуду може представљати само такав низ чињеница несумњиво утврђених на основу изведених доказа, које су чврсто и логички повезане, тако да представљају комплетну и коначну слику критичног догађаја и са пуном сигурношћу упућује на једини могући закључак да је окривљени извршио кривично дело које је предмет оптужбе, те да се изведеним доказима искључује свака друга могућност, према оцени Апелационог суда у Београду, у конкретном случају, на основу изведених доказа се не може извести закључак о утврђивању релевантних чињеница које би указале на несумњиву доказаност да је окривљени АА извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, те је правилно првостепени суд поступио када је истог ослободио од оптужбе, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП.

Имајући у виду да се жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је иста оцењена и одбијена као неоснована.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић